

for at være i de Vedkommendes Interesse, idet de nemlig, naar de strax med deres 55de Aar faae Tilskud, i hvert Fald have dette i nogle Aar og kunne opspare Noget, medens de, hvis man lod Understøttelsen stige med Aarene, jo vilde være udsatte for større Tab i Tilfælde af Dødsfald, end de efter den foreslaaede Maade ere udsatte for.

Der er endnu en Bemærkning, som jeg ønsker at gjøre i Anledning af Udtalelserne fra det ærede Medlem — jeg tror fra Nørresundby — fra Aalborg Amts Iste Valgkreds (Suel). Det ærede Medlem anlede over, at Lovforslaget om denne Kasse overhovedet var kommet frem — ligesom der i det Hele synes at være Misforståelse med, at Forslaget er kommet frem — fordi Indenrigsministeren ved en Interpellation, som det ærede Medlem stillede for 2<sup>de</sup> Aar siden, havde udtalt sig noget afvisende og ment, at det var ikke Tidspunktet at komme med noget Saadant. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at, efter at den høitærede Minister havde givet dette Svar og yltret Tvivl om, hvorvidt det kunde nytte noget, saa indbragtes der et privat Lovforslag af det ærede Medlem fra Nørresundby og flere andre Medlemmer, og Folkethinget viste ved at fremme dette Lovforslag og ved at sende det til et Udvalg, der afgav Betænkning, at det fandt Tidspunktet rigtigt og beleiligt, og den høitærede Minister hviæde sig strax noget derfor. (Afbrudelse). Ja, jeg skal godtgjøre, hvad jeg siger, idet hans Udtalelser ved denne Sags Iste Behandling faldt noget anderledes end de før omtalte. Jeg skal tillade mig at oplæse et Stykke af dem — de findes i Rigsdagstidenden for 1881—82, (Afbrudelse af Suel) — de faldt ved Lovens Iste Behandling, førend Betænkningen blev afgiven. Der udtalte han sig saaledes: „Jeg ser altsaa ikke, at der er Andet illovers end at tage hele Samfundet og sige: Enhver er berettiget til at indtræde i Livsforjorgelsesanstalten, men den skal være en billig Livsfor sikringsanstalt, beregnet paa den ubemidlede og fattige Befolkning, og har altsaa sin Begrændsning i den Livrente, man i sin Tid kan naae; denne maa ikke overskride, hvad der er fornødent for at sikre den Paagjældende et tarveligt Underhold. Deri skal Begrændsningen ligge. Men paa den anden Side skal man sørge for, at Taxterne blive satte saa lavt som muligt; det kan ske dels derved, at Staten kommer til at hjælpe og afholder Udgiften ved Administrationen, dels derved, at Taxterne blive satte saa lavt, at de forudsatte Tilskud fra Statskassen.“ Det er altsaa en Udtalelse, der er

falden fra Indenrigsministeren for to Aar siden, og det forekommer mig, at den er ganske godt i Samklang med dette Lovforslag, og det forekommer mig, at det ærede Medlem fra Nørre-Sundby ved at undersøge denne Udtalelse, der som sagt først fremkom, efter at Folkethinget havde viist, at det fandt det betimeligt, at Sagen kom frem, maa indrømme dette. Jeg kan altsaa ikke se, at de Herrer have haft nogen Joie til at bebreide Regjeringen, at den er fremkommen med Forslaget, saa meget mere som det har været bebudet her i Salen ved Replikker, vevlede mellem Finantsministeren og flere Medlemmer, ja, jeg tror endog at turde sige, at saadanne Replikker ere fremkomne for Aar tilbage. Det er nu min personlige Mening, at, hvis Regjeringen for to Aar siden havde foreslagt dette Lovforslag, vilde man have været meget ivrig for at komme til at behandle det og faae Noget ud af det, og saa vilde man, hvis man ikke havde haft principielle Indvendinger derimod, have erkjendt, at deraf fulgte, at man kunde tale om og overveie Enkelthederne, i hvilke ogsaa jeg ønsker at faae nogle Forandringer, og saa at faae Noget ud deraf. Saaledes som Sagen nu stiller sig, er der jo kun fremført Indvendinger mod Enkelthederne, og det synes mig, at disse Indvendinger for en Del ere smaa nok endda, men jeg skal indrømme, at de ærede Medlemmer have søgt at faae dem saa store som vel muligt, men de ramme ikke rigtig her og i ethvert Fald ikke Principet. Jeg tror, at det er i Folkethingets Interesse at fremme og behandle dette Lovforslag, og jeg er tilbøielig til at tro, at der vil være meget saa folkevalgte Kammere, som ville give et Lovforslag af den Betskaffenhed en saadan Modtagelse, som de Herrer fra den anden Side nærmest synes stemte for at give det.

**Svarling:** Det er vistnok ubestrideligt, at det foreliggende Lovforslag bærer samme Mærke som de c. 30 Lovforslag, der paa Grund af dette Mærke ere blevne henvisne til et enkelt Udvalg for der at blive ikke behandlede, men forvarede, nemlig dette at være udgaaede fra det nuværende Ministerium. Naar der derfor til Trods for dette Mærke, som ogsaa dette Lovforslag har, er gjort en Afvigelse fra den vante Fremgangsmaade, og en første Behandling er blevet tilstedet, er der vel Grund til at antage, at dette kun er en lille formel Forandring, som ikke vil strække sig stort videre, saa at dette Lovforslag, hvad enten det nu efter første Behandling henvises til det samme Udvalg som de